

Dissertatio inauguralis de asthmate infantum suffocativo ... / [Ambrose Cookson].

Contributors

Cookson, Ambrose, -1836.
University of Edinburgh.

Publication/Creation

Edinburgi : Balfour et Smellie, 1780.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/szbrqp5u>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

61292/19

D I S S E R T A T I O
I N A U G U R A L I S,
D E

Asthmate Infantum Suffocativo.

Q U A M,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GULIELMI ROBERTSON, S.S.T.P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ Praefecti;

N E C N O N

Amplissimi SENATUS ACADEMICI consensu,

Et nobilissimae FACULTATIS MEDICÆ decreto,

P R O G R A D U D O C T O R A T U S,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

Eruditorum examini subjeit

A M B R O S I U S C O O K S O N,

A N G L U S,

Societatis Regalis Medicinae Edinensis

Socius Extraordinarius;

N E C N O N

Societatis Physicae Socius Honorarius.

Nobis enim nostra academia magnam licentiam dat, ut, quodcun-
que maxime probabile occurrat, id nostro jure defendere liceat.

CIC. DE OFFIC. lib. 3.

Ad diem 12. Septembris, hora locoque solitis.

E D I N B U R G I:

Apud BALFOUR et SMELLIE,

Academiae Typographos.

M,DCC,LXXX.

316854

Speſtatiffimo ornatiffimoque viro,

HENRICO KENDALL,

ARMIGERO,

APUD ULVERSTONE

IN LANCASTRIÆ COMITATU,

Neque ut familiae tuae dignitatem, neque ut morum ſuavitate comitatemque, propter quas omnes te merito colunt, perluſtrem, hanc tibi diſſertationem dico: Sed potius ut, quae nunquam mihi erit facultas rependendi, beneficiorum tuorum haud immemor eſſe videar.

Multis abhinc annis, tibi, vir illuſtris, patre beu! optimo immature orbatum, atque amicitia tua atque conſiliis, me adjuvare placuit. His equidem nullo non tempore fruſtus ſum. Neque a te ſolo, ſed a tuis etiam, multa benefacta, nec recensenda, in me collata fuerunt: Quorum et decet, et delectat, nulla die peritura, grata recordatio.

Exorandus es, vir optime, quod non ut merentur, has meas primitias tuo nomini ſacras, ſed ut vellem, accipias—nempe ut parvulum magni honoris pignus, quo te tuosque proſequor—Domui tuae ſalus, omniaque pulcherrima ſemper eveniant.—Vale, et inter innumeros tibi devinctiſſimos habe

Devotiſſimum

AMBROSIUM COOKSON.

Digitized by the Internet Archive
in 2018 with funding from
Wellcome Library

<https://archive.org/details/b30386792>

D I S S E R T A T I O

I N A U G U R A L I S,

D E

Asthmate Infantum Suffocativo.

P R O O E M I U M.

INFANTES plurimis gravibusque morbis, qui aetate provectiori nunquam sese ostendunt, laborare, omnes ultro agnoscunt. Vix ex utero exclusi quin affectionibus morbidis ac periculosis obnoxii sint. Corpora eorum tenera, ac sensilitate exquisitiore praedita, irritationes maxime leves percipiunt; variasque in commotiones,

6 DE ASTHMATE INFANTUM

ones, ex causis, facile conjiciuntur, quae magis provecta aetate vel parum vel nihil incommodi afferunt. Tenerae tantum aetatis, de quo hic agitur, morbus est. Rarius quidem accidit, sed, ubi invadit, magnam cladem edit. Medicum igitur tentamen scripturo, ut jubent hujus academiae leges, antequam honores suos in petentem conferat, pauca de hoc malo dicere placet.

Inter antiquos omnino ignotus fuisse videtur hic morbus; nec inter recentiores quidem, nisi nuperrime, descriptus fuit. Hinc nostro aevo peculiaris esse, nec inepte, creditur. Historiam ejus primus, neque male, tradidit celeberrimus Ruffel *. Et quae, in epistola ad Doctorem Rutty, tam accurate narravit symptomata clarus Molloy †, ad hunc morbum plane referenda sunt. Multa etiam de eodem a viro illustri Bergen conscripta, in Nov. act. nat. curios. 1758, invenienda.

In

* Oeconom. natur. p. 70.

† Rutty's Chronology, p. 110.

In errorem autem hi, ut quidam alii auctores, plane abierunt, in eo quod morbum hunc inter et anginam malignam discrimen haud recte posuerunt. Rei adeo leviter tractatae, et haecenus quidem adeo obscurae, lucem affundere nostro Homio datum erat*. Opiniones suas de hoc morbo, multi ab eo tempore publice ediderunt, de quibus non jam dicendum est.

Attamen, priusquam ad morbi historiam progrediamur, haud alienum fore judicamus, observationes quasdam in medium proferre, litteris mihi nuperrime traditas ex amico meo optimo, olim in medicina fidei praeceptor, Domino Fell, rem medicam feliciter, ac magna cum sua laude, in Lancastriae comitatu exercente. Observationes quidem istae naturam ejus docent, et affectionem esse novam, in hisce saltem terris, morbum illum ostendunt. Ecce ejus verba :

‘ After

* Enquiry into the nature, causes, and cure of the croup 1765.

8 DE ASTHMATE INFANTUM

‘ After diligent search, I have found
‘ some remarks which I had made on the
‘ croup at its first appearance in this place,
‘ viz. in the year 1760. I say, at its first
‘ appearance ; because my father, who was
‘ an accurate observer of diseases, and prac-
‘ tised physic here for upwards of forty
‘ years, could not recollect that the disease
‘ ever once occurred to him ; and none of
‘ my medical acquaintance in this neigh-
‘ bourhood had, at that time, the least
‘ knowledge of it.

‘ In that spring, six children labouring
‘ under this disease, all betwixt the ages
‘ of one and five, were committed to my
‘ care—To all of whom it proved fatal.
‘ Catarrhal complaints were then very fre-
‘ quent ; and, indeed, in most of them, the
‘ disease commenced with symptoms of
‘ catarrh, which continued some days
‘ without any danger being apprehended,
‘ when a difficulty of breathing came on ;
‘ after which they died in a day or two.

‘ Sometimes

‘ Sometimes the disease was ushered in by
 ‘ this violent dyspnoea, and the patient
 ‘ was threatened with instant suffocation.
 ‘ At every inspiration was heard that pe-
 ‘ culiar harsh sound which attends violent
 ‘ fits of coughing in pertussis. There was
 ‘ a hoarse hollow cough, a frequent pulse,
 ‘ and great restlessness. Sometimes a quan-
 ‘ tity of fetid purulent matter was cough-
 ‘ ed up, which greatly relieved the breath-
 ‘ ing. No pain was complained of, or
 ‘ difficulty in deglutition. The symptoms
 ‘ were always aggravated towards night,
 ‘ especially the dyspnoea.

‘ Since the above period, twelve patients,
 ‘ affected in a similar manner, have been
 ‘ put under my care ; of which only three
 ‘ died. Perhaps this may, in a great mea-
 ‘ sure, be attributed to the alarm which so
 ‘ fatal a disease could not fail to excite :
 ‘ Hence its distinguishing marks were in-
 ‘ quired into, and medical assistance called
 ‘ in at its first appearance. Two of my

‘ patients have laboured under this disease
 ‘ three different times : Several have had it
 ‘ twice. But I do not remember ever see-
 ‘ ing two patients in the disorder, in the
 ‘ same house, and at the same time ; so
 ‘ that it does not appear to be contagious.’

Haëtenus meus amicus ingeniosus, cujus
 accurationi in observando et fidei in descri-
 bendo, qui virum scit, nemo non inniti-
 tur. Dicendum est nunc

DE HISTORIA MORBI.

Oras maritimas, regionesque paludibus
 vicinas, morbum nostrum maxime infes-
 tare, omnes inter medicos convenit. Ætas
 illi magis obnoxia primum inter annum
 nonumque jacet : Et, secundum auctores,
 defunt exempla ubi aliquis post annum duo-
 decimum eo correptus erat. Talis autem
 exempli, hyeme jam præterita, nos cer-
 tiores

tiores fecit Ill. Cullenus. Namque, in praelectionibus suis, se nuper puellam tractasse, hoc morbo laborantem, annos quatuordecim natam, monebat.

Nulla certo modo, sed varie in variis exemplis, ingreditur hic morbus. Nonnunquam dum in ludis sese oblectant pueri, respirandi difficultate ac sensus strangulationis quam subito corripuntur. Frequentius autem media nocte incipit morbus, magnoque cum pavore horroreque infans expergiscitur. Sanguinis in facie suffusio plerumque adnotatur. Respiratio perdifficilis ac sonora, motu diaphragmatis convulsivo est comitata. Hisce plerumque liberat aegrum aut sternutatio, aut vomitus, aut tussis. Ubi haec non accedunt, augetur suffocationis periculum, et mors ipsa aliquando sequitur.

Alias minus subito adoritur, neque pede tam pressa procedit. Puellus, olim hilaris ac laetus, jam tristis fit ac piger. Calor augetur, languor ac lassitudo superveniunt.

Tussis,

Tussis, primo mitis, postea rauca et clangosa, respiratio difficilis. Dolorem tracheae obtusum aliquando queritur aeger, et tumor vix videndus tactu nonnunquam percipitur. Urina nec adeo copiose, nec ut olim facile fecernitur, initio limpida, postea turbida. Alvus fere semper astricta, intestina plerumque inflata; cutis arida; pulsus parvus, celeris, ac debilis.

Ut in accessionis modo, sic etiam in progressu, diversitas haud parva notatur. Remissiones interdum spontaneas, vel intermissiones non regulares habet; nec raro per paroxysmos aggreditur. Mucus sincerus, vel pure mistus, praecipue post tussim, saepe excreatur. Ejicit nonnunquam aeger membranae frustra cujusdam, asperam arteriam obtegentis. Amota hac membrana, vel muco libere ejecto, mitescunt symptomata; si aliter accidat, ingravescent. Citatior devenit respiratio, magis difficilis etiam et strepentior, cantus galli simillima. Vox autem illa insignis, fere inspi-
rante

rante tenello, alias vero dum sternutat, tuffit, vel vociferat, aures solummodo ferit. Pulsus jam intermittere notatur, ictusque ejus vel percipere vel enumerare vix in medico est. Inquietudinis magnae et anxietatis signa vultus exhibet. Jugulares venae saepe turgescunt, et carotidibus pulsatio est. Excavantur oculi; labia, lingua, atque gula arescunt. Sudores gelidi profusi faciem, pectus, artusque inundant; tandem, aut morbo gradatim succumbit, aut convulsionibus correptus, misellus brevi moritur.

Accidit autem interdum fallax symptomatum quies. Vident, nec sine gaudio, adstantes, infantem sese melius habere, sperantque illum in sanitatem rediturum, spes quidem saepe vana. Exempla enim haud pauca nobis adfunt, ubi, subito ingravescentibus symptomatis, aegrotus animam fere statim efflavit. Sed non semper est huic morbo lethalis eventus; nonnunquam

e morte tenellus evadit, pristinamque sanitatem recuperat.

Ad terminationem quod spectat, tertio, quarto, vel quinto die accidit, nempe ubi infauſta. Nonnunquam, rarissime tamen, in primo impetu jugulat. In sanitatem, quartum fere vel quintum poſt diem, alias attamen non niſi poſt duas treſve ſeptimanas, aeger puerilis redit. Exemplum ſane praefſto eſt, ubi, poſt diem decimum quintum, in morte terminatio erat.

Quae ſeſe exhibent phaenomena, cadavere aperto, haec ſunt. In faucibus internis nulla adnotatur mutatio, niſi quod ſubrubrae ſunt aliquando, ac praeter morem nitidae. Membrana tenui obductam, tubulari, ſplendideque nitente, oculis ſeſe praebet aſpera arteria. Per totum ſuum curſum, hoc corpus tracheam nonnunquam inveſtit; ſaepius autem ad unum vel duos tantum pollices extenditur. Multi ſunt in quibus tracheae arctiſſime adglutinatur; dum in aliis vix aut ne vix quidem adneſcitur.

Varia,

Varia, etiam in variis aegris, spissitudine gaudet haec membrana. Tenacitate interdum adeo maxima pollet, ut integra penitus et sine laceratione extrahi possit. Aliis minus arcte cohaeret, et vi adhibita facile rumpitur. Pars asperae arteriae inferior, nempe ubi desinit illud corpus peregrinum, mucosum plerumque abundat, ad bronchias usque pertinente. Bronchiae quoque ipsae earumque vesiculae mucosum haud raro scatent. Pulmo ut plurimum sese exhibet illaefum, ab inflammatione immunem; neque unum exemplum video, ubi signa inflammationis erant.

Unde originem suam trahat ista membrana, parum inter auctores convenit. Docent nonnulli, illam esse partem asperae arteriae ipsius *. Alii partis sanguinis lymphaticae ad tracheam sibi ipsis finxerunt translationem, quam coagulari ac in membranam mutari credunt †. Neutram autem

* Wilcke de Angin. Infant. p. 12.

† Michaelis Dissert. Inaug. p. 27.

tem conjecturam mihi arridere fateor. Datur enim explicatio magis facilis et probabilis, ut videtur, nimirum, mucus, ut antea dictum est, difficile excreatur, et dum in trachea ille stabulat, partes ejus aquosae per respirationem evehuntur: Quod restat mucii inspissatus, in corpus firmum atque tenax mutatur. Hanc sententiam confirmat periculum, quod feci, sequens. Mucus, statim ut ore ejectus fuit, leni igni, ad partium ejus evaporationem aquosarum, exponebatur; ubi crusta tenax atque crassa, membranae jam descriptae omnino similis, erat formata.

D I A G N O S I S.

Nequaquam apud nos tam difficilis est, asthma suffocativum inter et alios morbos, diagnosi, ut vult quidam generosus qui de eo nuper conscripsit *. Multum laboravit ille

* Thes. inaug. de angina polyposa vel membranacea, auctore Fred. Christ. Michaelis, Argent. 1778,

ille hunc inter et morbum a Culleno *
 Millarioque † descriptum, discrimen facere,
 me iudice quidem minus recte. Cynanche
 enim trachealis illius, asthmaque posterioris
 acutum, nomine tantum a morbo de quo
 scribimus discrepant. Qui hunc maxime
 aemulantur, hi sunt, catarrhus, pertussis, et
 angina maligna. Ineunte morbo, fortasse
 non semper a catarrho facile distinguitur;
 persistente autem, stridor ille notabilis, ac
 dyspnoea valde gravis, in catarrho ignotae,
 morbum fatis designant. Pertussis, ut nos-
 ter etiam aliquando morbus, lente tarde-
 que accedit; plerumque autem sine py-
 rexia est, et paroxysmis suis certis tempo-
 ribus gaudet. Asthma suffocativum vix
 sine pyrexia ingreditur, neque remissiones
 exacerbationesve fixas aequae ac pertussis
 habet. Praeterea, si pertussis epidemice
 grassetur, et aegrum ea nunquam fuisse af-
 fectum cognoscamus, tum haec suspicienda.

C

Unde

* Cullen's First Lines.

† Millar on Asthma.

Unde cum hoc malo anginam malignam tam saepe confuderint auctores, haud scio. Namque diagnosis nequaquam ita difficilis, quin attento animo alteram ab altero facile dignoscamus. Angina maligna cum faucium dolore ac rubedine aggreditur, devorandi difficultate, nausea et plerumque vomitu; et, faucibus inspectis, ulcera serpentina deteguntur. Ineunte autem asthma suffocativo, raro aut nausea aut vomitus vexat: Dolorem vix queritur aeger, deglutationem difficilem nunquam, nec in faucibus ulcera percipiuntur. Postremo, si vox stridula, clangosa, galli cantum aemulans, aures attingat, asthma suffocativo aegrum puerilem laborare pro certo habeamus.

CAUSA PROXIMA.

Nullius fortasse morbi magis in certamine est causa proxima, quam jam tractati, vel de qua sententias tam late diversas auctores

auctores inierunt. Sic, dum nonnullis, ex membrana supra dicta, hujus morbi originem derivare placet; alii, nec pauci, ex inflammatione illum omnino pendere volunt. Alii autem, utramque opinionem pariter rejicientes, spasum pro causa habent.

Ex membrana inspectione cadaverum detecta hunc morbum pendere, primus docuit clarus Home. Observavit ille, corpore aperto, membranam vix unquam deficere. Notavit etiam, eadem tussi, vel alio modo ejecta, symptomata vel amoveri, vel aegrum minus vexare. Nil mirum est igitur, illum tam fortiter contendisse, aut alios in sententiam ejus facile concessisse, corpus illud peregrinum omnium signorum esse causam. Ratiocinatio autem haec, prima facie adeo verisimilis, rebus magis strictè perscrutatis, animo nequaquam placet. Multis enim huic morbo succumbentibus membrana omnino nulla fuit. Neque tali corpore ejecto, semper convalescunt aegri. Praeterea, secundum

cundum vel tertium post diem tantum, hoc corpus formari, experientia docet; idemque in primo stadio omnino abesse. Ex hisce igitur, ni fallor, crustam illam tam saepe memoratam, effectum esse, et minime causam, morbi de quo agitur, concludere licet.

Sunt alii, gravissimae etiam auctoritatis, qui affectionem penitus inflammatoriam esse opinantur; in quibus maxime eminet noster celeberrimus Cullenus. Pace autem tanti viri, quae, sententiam istam minus probabilem saltem reddunt, rationes in medium proferre liceat.

Me iudice quidem, atque superstiti vita, atque post mortem, quae sese exhibent phaenomena, hanc conclusionem vetant. Pulsus est parvus ac debilis, et dolorem vix aut ne vix quidem queruntur aegri. Sectio etiam cadaverum ostendit pulmonem parum vel nihil mutatum. Inflammationem aliquando adesse, nullus dubito; sed, hanc pro causa habere symptomatum, certe non

non placet. Nec, tali hypothefi fidens, facile intelligo, quomodo tam repente accedat, in mortem adeo subito definat, aut tam cito ex toto evanefcat. Pueri hoc morbo laborantis apud Van Rosenftein exftat exemplum, qui, cum jam ita fefe haberet, ut ad ludos rediiffet, subito fuit iterum correptus, ac in matris gremio quam breviter animam efflavit. Monuit me etiam vir ille celeberrimus Duncanus, fe olim tractaffe puerum hoc malo citiffime correptum, qui, balneo calido adhibito, ftatim rediit fanus ad fodaes: Saepe fefe oblectans fic corripiebatur puer, nec unquam fine pari eventu in ufum vocabatur balneum calidum. Inflammationem tam subito lethalem ut in priore, vel ut in exemplo pofteriori, tam facilem refolutu, quis fingere poteft? Ad aliam igitur, et unde melius explicentur phaenomena, decurrendum eft caufam.

Ex impetu ejus improvifo, anguftiae ac fuffocationis fenfu, tuffi, pariter cum abdominis inflatione, urinaeque fuppreffione,
 morbum

morbum nostrum ex spasmo pendere, pronum est credere. Hanc sententiam suffulcire conducunt remissiones ejus crebrae ac abnormes, quas exacerbationes aequae notabiles excipiunt. Denique, ex medicamentis maximo cum fructu adhibitis, anodynis nempe large usitatis, naturam spasmodorum participare, satis est perspicuum. Qui alteram opinionem tenent, frigidis solum in terris, spasmo inimicis, illum grassari obijciunt; neque remissiones aut exacerbationes, spasticis affectionibus familiares, pati. Attamen, quod calidis regionibus non omnino ignotus sit, testis est Cl. Chalmers, cui, artem Apollinarem in Carolina Australi exercenti, saepe fuit occasio hunc morbum tractandi. Quod et remissiones exacerbationesque patitur, exempla antea tradita testantur; ita docet etiam vir jam memoratus. Puer enim hoc morbo laborans, ejusque curae commissus, hora vespertina paroxysmis semper correptus fuit: Duas post septimanas, ut monet, aeger, ex cortice Peruviano,

Peruviano, ac antispasmodicis per interval-
la adhibitis, convaluit. Exemplum huic
penitus simile unum vel alterum adduxit
clarus Rusch. Et, in opusculo nuper edito,
hunc, cum alio morbo, opisthotono nempe,
alternantem videmus. (Michael. dissert.
inaug. append. p. 208.)

His rite perpensis, quin spasmus, neque
membrana neque inflammatio, sit in vitio,
vix dubitari potest.

In duo stadia morbum de quo sermo est di-
stinguere, quibusdam auctoribus placet. Ho-
mio in inflammatorium stadium purulen-
tumque. Attamen, si, ut antea probare cona-
ti sumus, inflammatio plerumque absit, di-
stinctio haec vix admittenda. Neque in eo
quod ex membrana sola suam conclusionem
trahit, magis recta apparet divisio Michaelis,
in completum, nempe, et incompletum.
Completum, illud, ubi adest membrana,
ubi abest, incompletum vocat. Sed utrum
adsit necne hoc corpus, nequaquam pro cer-
to

to potest constare : Divisio ista igitur inutilis.

Qui morbi historiam percurrit, in modo accessionis pariter atque in progressu, discrimen insigne non notare non potest. Aliquando dormientem inopinate, ac sine causa evidenti, aggreditur, mortemque breviter affert. Alias in vigilantibus, praegressa quadam alia mutatione, occurrere, lente tardeque progredi notatur. In duos igitur status, plane diversos, acutum nempe et chronicum, haud inepte distingui potest. Duos hosce status et habuere et tractavere quidam auctores pro morbis omnino diversis, ut apud Cl. Chalmers est videre. Etenim morbi, quos sub catarrhi suffocativi, stridulaeque suffocationis nominibus, ille descripsit, (similitudinem inter quos talem fuisse fatetur, ut diagnosi vix dari posset), plane pro diversis nostri morbi statibus sunt habendi. Itaque distinctio nostra neque inepta neque inutilis fortasse.

C A U S Æ R E M O T Æ.

Teneram aetatem solam, duodecimum post annum rarissime, aggredi hunc morbum, antea notatum est, res sensilitati qua corpora eorum pollent ac mobilitate, certe referenda. Namque, ut Homius noster dicit, ‘ after this age the body gains a
 ‘ strength capable of resisting the cause,
 ‘ and of expelling it when received *.’ Qui multo sanguine gaudent, ut videtur, occursum ejus magis obnoxii. Et hoc, nonnullis suadentibus, naturam ejus inflammatoriam probat. Attamen, qui ita loquuntur, limites intra arctiores verbum Plethoram accipere videntur; ponentes nempe, omnes plethoricos ad inflammationem pronos esse. Conclusio autem respuenda. Sanguinis enim abundantia non semper corporis tonum, sed saepius mobilitatem auget;
 D igiturque

* Home on the croup, p. 9.

igiturque ad spasmos obnoxium reddit. Hoc testantur hysteria, aliaeque istiusmodi affectiones plethoricis familiares. Plethora itaque hic nocet tantum, quantum ad spasmos disponit.

Humidis in regionibus, tempestate pluviosa, ac saevientibus catarrhis, maxime graffatur hicce morbus. Ratio non patet; ut omnes quidem auctores ultro fatentur. Neque, cur eos praecipue pueros infestat, qui a variolis aut morbillis convalescunt, quod omnes docent, magis facile est intellectu.

Quaestio inter medicos orta fuit, et adhuc sub iudice lis est, an morbos inter contagiosos noster mereatur locum? Ita opinio est quibusdam; plures autem aliter sentiunt; et hanc, ut probabiliorem, sequi me ipsum fateor. Multa enim exempla hujus morbi mihi vidisse contigit; nulla tamen ubi data erat suspicio contagionem in causa fuisse. Sic opinatur chirurgus ille peritissimus antea memoratus: Dicit enim, se
nunquam

nunquam in eadem aede vidisse duos uno atque eodem tempore hoc malo laborantes. Contagium igitur esse in vitio parum probabile, et, ni fallor, omnino respuenda talis opinio.

An cum aëris statu ullam connexionem habet? Credit Cl. Homius illum ex aëre quodammodo pendere, sale marino inquinato. Sed, quae tunc temporis erat probabilis, conclusionem experientia nunc vetat. Scilicet, illius diei opinio erat, oras maritimas tantum illum infestare, aliis in locis ignotum esse. Observatio autem hodierna, non solum apud littora oceani, sed in locis ab his procul distantibus, illum grassari, nos certiores fecit. Quod praedispositio quaedam necessaria sit, patet ex hoc; nempe, quia, qui hoc morbo semel vexati fuerunt, non tantum haud secure ab altero aggressu dormiunt; sed quam alii magis prompte facileque corripiuntur: Adeo ut nonnullos ad tertiam vel quartam usque vicem afficiat.

P R O G N O S I S.

P R O G N O S I S.

Hoc in morbo necesse est, ut caute tradatur prognosis ; quod historiam ejus perspicienti facile patebit. Periculo nunquam caret. Namque, dum symptomata vexare cessant, affulgetque spes redeuntis salutis, morbus saepe iterum ingravescens miserum e medio tollit. Ætatis valde tenerae plurimum semper, provectioris minus, periclitantur. Ex morbi duratione, quod ex dictis appareat necesse est, prognosin haud inepte trahant medici. Si in primo ejus aggressu occurratur morbo, ^{um} faustus eventus sperandus : Sin autem non accesserit medicus diem ante tertium vel quartum, eventus pro certo in ancipite est, et nunquam non metuendus. Si respirationis difficultate, anxietate, inquietudineque plurimum turbatur aeger, periculum. Si his gelidi atque profusi sudores, frequens syncope,

cum

cum artuum frigore accedant, mortem instare judicemus. Attamen ubi urina libere reddita copioseque, sedimentum ponit largum atque turbidum, ubi tussis vomitusque spontaneus est, neque respiratio multum laborat, spes aliqua affulget: Et, si vox illa peculiaris, altius vociferante solummodo aut tussiente aegro, aures feriat, fausta terminatio expectanda.

DE MORBI CURATIONE.

Consilia medendi duo sunt.

1. Spasnum amovere,
2. Ne redeat praecavere,

Sanguinis detractionem omnes fere auctores laudant: Neque, ut videtur, immerito fuit commendata. Ex hoc, morbos inter vere phlogisticos nostrum rite adnumerari,

rari, nonnulli colligerunt. Quam recte, alii judicent. Attamen aliis certe modis, praeter inflammationem tollenda, effectus suos edit ista exinanitio; aliter quoque, ni fallor, hic agit. Dictum est, ubi de causis differebatur remotis, morbum hunc plethoricos maxime invadere, et hanc ob rationem, ut creditur, nempe, quia sanguinis abundantia corporis mobilitatem auget, dum haec rursus spasmis omnigenis favet. Diminuta igitur nimia sanguinis copia, aut amoveantur aut minuuntur ejus mali effectus. Nec ob hanc tantum, sed aliam ob rationem item, suadetur sanguinis detractio. Nimirum, suffocatio adeo premit nonnunquam, ut parum absit quin ex toto stranguletur tenellus. Detracto autem sanguine, sensus ille sedatur, respiratioque minus laborat. Vix autem ex phlebotomia ullum, nisi symptomatum quies expectandum. Hoc ingenue fatetur Cl. Michaelis, pro viribus contendens morbum nostrum ex inflammatione pendere. ‘Effectum enim,’ inquit

inquit ille, ‘ modo minuere venaeſectio-
 ‘ nem ; irritamentum autem illud, quod
 ‘ morbum producit, minime tollere, nemo
 ‘ eſt qui non perſpiciat. Quod autem ſola
 ‘ venaeſectio, etſi palliativum tantum re-
 ‘ medium ſit, haud raro aegroti recuperent,
 ‘ ideo accidere puto, quia natura plerum-
 ‘ que mali cauſam diverſa per corporis
 ‘ emunctoria eliminat. Venaeſectionis i-
 ‘ gitur minus quam naturae beneficio
 ‘ aegri iſti ſanantur.’ Primo maxime in
 ſtadio ſanguis mittendus : Neque, niſi in-
 flammationis ſigna ſuadeant, aut crebro aut
 libere detrahendus. Teſtibus enim Milla-
 rio et Ruſh, ſanguis, ſi vel ingraveſcente
 morbo, vel ſaepe, vel ad magnam copiam
 detrahatur, detrimentum haud parvum af-
 fert. Venam jugularem ſecari hic non-
 nulli jubent. Iſtam autem operationem, a
 qua periculum non abeſt, ratio vetat : Prae-
 fertim, ut idem, ne dicam, majus benefi-
 cium ex hirudinum vel cucurbitularum
 cruentarum applicatione, obtineri poteſt.

Fortaſſe

Fortasse autem illae haud male anteponuntur. Dicit, quem antea memoravi, chirurgus, se sanguinem per hirudines educendum saepe saepius commendasse: Monet, si, ineunte morbo, hoc factum fuerit, esse utilissimum remedium, aliter parum commodi afferre.

Purgantia.—Alvus fere semper astricta, igiturque remediis laxantibus opus est, ut leniter ducatur. Quapropter purgantia lenia ac blanda propinanda, et quae ventriculo haud ingrata sunt, ut manna, magnesia alb. &c.

Emetica.—Nonnulli emetica hic nunquam prodesse, sed potius nocere, docent: Dum aliis opinio est eadem raro sine fructu adhiberi. Probabilior quidem haec. Nam emetica, ut mucus magis libere facileque excreetur, et quibusdam in exemplis, ut corpus illud peregrinum vel ex toto, vel per frustula ejiciatur, efficiunt; sic quies conciliatur aegro, morbusque aliquando tollitur. Emeticorum facile princeps est tartarum

tartarum emeticum ; aliisque, hic saltem, anteponendum, quippe quod excretionem per cutem promoveat, constrictionem, si qua fuerit ejusdem, solvat, et sanguinis ad partes externas liberiores cursum efficiat, alvumque, raro non astrictam, solutam fere reddat. Hujusmodi autem vires, parvulis in dosibus assumptum, praecipue exferit. Vomitu igitur pleno praemisso, in quantitate ad nauseam excitandam valente, propinandum est. Hoc modo feliciter plerumque sudor, qui, late sese diffundens, corpus laxat, spasmusque aliquando solvit. Sic, alia quae sudorem eliminant medicamenta, sudorifica rite dicta, maximo cum auxilio sunt in usu. Haec usurpavit atque celebravit Cl. Molloy, et dicit, ea nunquam caruisse successu, modo libere proflueret sudor *.

Antispasmodica.—Varia sub hoc nomine comprehenduntur medicamenta ; multa quidem incertae admodum virtutis, neque

E hic

* Vid. Rutty's Chronology, p. 112.

hic recensenda. Quae vi sedante maxime pollent, et in hoc morbo adhibita fuerunt, haec sunt, moschus, assa foetida, opium.

Moschus.—Si purus omnino ac immistus obtineatur, ad spasmos confopiendo haud parum confert; talis autem vix datur. Et huic quamvis, ut quidem aliis spasticis affectionibus, finem aliquando moschus ponat, saepius tamen est remedium fallax atque inutile: Parum itaque huic fidentum*.

Assa Foetida.—Saepe cum eventu secundo, raro sine ope, in usum vocatur hoc medicamentum:

* In opusculo, 'Medical tracts by the late Dr Wall of Worcester' inscripto, et quod filius ejus hoc ipso anno publici juris fecit, moschum magnopere laudatum video. Docet vir ille celeberrimus, se saepe saepius, nec sine maximo cum fructu, ad moschum in motibus spasmodicis confugisse. Dolet autem quod statu puro raro reperitur, votisque suis non semper respondisse candide fatetur.—Notatu dignum est, quod in dosibus, quas plurimi attoniti conspicerent, hoc medicamentum dedit; nempe, aegrotis septem circiter annos nat, gr. xii. adhiberi iussit.

dicamentum: Et, Millario auctore, omnibus aliis antispasmodicis anteponendum est. At tamen, si effectus ejus salutare obtinere velis, ut saepe nec parce adhibeatur necesse est. In dosibus tunc temporis ignotis, suadente Millario, devoratum erat, ut ex sequentibus patet. ‘An ounce of this gum, inquit ille, ‘has sometimes been taken in ‘the space of forty-eight hours, by a child ‘of fifteen months, and almost as much ‘at the same time by clysters, allowance ‘being made for the residue of the gum, ‘which is lost in the solution *.’

Hoc gummi formula quae sequitur usurpari jubet.

℞ Gum. ass. faetid. ℥ii.

Spir. minder. ℥i.

Aq. puleg. ℥iii. f. f. s. a.

Multa etiam in laude ejus nuper conscripsit Cl. Rush †: Quod, pulcherrimo
cum

* Millar on asthma, p. 46.

† Rush on nervous asthma of children.

cum fucceffu, fe faepius in eodem morbo adhibuiffe monet.

Opium.—Nequeo non mirari quod de opii ufu auctores hic omnino fileant. Laudes, quibus in morbis fpafmodicis jure effertur opium, nemo ignorat, et felices, ni fallor, effectus, ab eo hic exspectare licet. Hanc fententiam probabilem faltem reddit exemplum quod chirurgus ille celebris Aitken mecum nuper communicavit; in quo, fcilicet, libere, nec fine eventu fecundo, opium erat adhibitum.

Haftenus de medicamentis interne adhibitis; progredimur nunc ad externa, quae per vim etiam fedantem agunt.

Balneum calidum.—Thermis adhibitis, cutis laxatur, fudor plerumque libere fluit, fpafmusque non raro tollitur. De hujus remedii beneficio unum vel alterum exemplum in medium jam prolatum fuit. Ex eodem etiam effectus feliciffimos obtinuit Cl. Ruff. In primo fortaffe ftadio, melius ac majori cum fructu admoveantur thermæ.

mae. In privatorum autem domiciliis vix praesto sunt; igiturque pediluvium fœtusve tepidus ad partes ipsas affectas directas, qui in usum facilius vocantur, neque commodis suis careant, thermarum locum tenere potest.

Vapores vel aquae vel aëti tepidi, pulmones intra per inspirationem accepti, commodo haud parvo aegrum afficiunt.

Epispastica.—An epispastica hic suadenda, mecum multum dubito. Ad spasmum amovendum saepe certe conducunt. Attamen adeo tenera aetate ingrata sunt remedia, magnumque secum afferunt incommodum: Neque ullum beneficium pollicentur, quod ex remediis minus ingratis, antehac recensitis, non expectandum sit.

Haec de spasmō amovendo. Dicere adhuc restat, quomodo ne redeat praeveniens.

Ut morbum nostrum ex mobilitate quodammodo pendere creditur, ita, ut reditus ejus praecaveatur, tonus systematis augendus.

dus. Tonum praebeant remedia illa tonica dicta ; quibus omnibus facile praeripit palmam cortex Peruvianus. Fibras laxatas totumque corpus debilitatum roborat, et aliis ab paroxysmis incolume reddit. In pertussi, optimo cum fructu, Culleno ipso auctore, cortex Peruvianus adhibetur. Namque, in praelectionibus suis, dicit, ‘ I have
 ‘ used the bark with great success in this
 ‘ disease ; and, indeed, it is the only remedy which I have found efficacious in
 ‘ putting an end to the fits.’ Quos vir ille celeberrimus, in pertussi, ex cortice obtinuit effectus, hic etiam, ut videtur, expectare licet. Si igitur neque febris, neque dyspnoea gravissima vetat, cortex Peruvianus adhibendus. Nec ab usu ejus nos dissuadeat objectio quam nonnulli adducunt ; nempe, illum omnino ingratum esse infantibus : Lacte enim ebutyrato, vel extracto glycyrrhizae commistum, corticem facile devorant.

Balneum frigidum, et alia quoque ad tonum conciliandum, commendantur remedia ;

dia; horum tamen, propter opusculi brevitatem, mentionem facere non licet. Placet tantum, priusquam ad finem hanc dissertationem perducam, de operatione hoc in morbo nuper proposita, pauca dicere.

Si perstaret paroxysmus, praesertim si suffocatio aegroti capiti immineret, tracheae infligere vulnus, unde membrana toties memorata extrahi posset, quidam permultum suaferunt. Operatio vere difficilis, nec sine periculo, quae Bronchotomia audit. De periculo autem talis incisionis ne dicam, quis est, qui, utrum adsit necne hoc corpus, pro certo habere potest? Si non, vulnus, nulla praeter naturam in trachea existente membrana, infligi potest. Tale exemplum nobis suppeditavit Cl. Rush. Alterum hujusmodi exemplum mihi nuper memoravit chirurgus ingeniosus Aitken. Dixit enim, suadente medico, se tracheam tenelli incidisse, neque ulla membranae vestigia detexisse. Bronchotomia igitur vix suadenda.

F I N I S.

